

PRÆDIKEN JULEDAG 2025

VESTER AABY KIRKE KL. 10.15

Tekster: 1. Mos. 1,1-5; 1. Joh. 4,7-11; Joh. 1,1-14

Salmer: 99,98,118,114,100

Kom, Jesus, vær vor hyttegæst,
Hold selv i os din julefest!
Da skal med Davids-harpens klang
Dig takke højt vor nytårssang

Det er Julemorgen. Det er ikke mere nat.
Forskellen på nat og dag er lyset.
Gud sagde: Der blive lys.
Og der blev lys.
Også Julemorgen. Selv om lyset stadig er lavt over vore
marker.
Lyset.
Selv var han ikke lyset. Sådan siger evangelisten Johannes i
dag om Johannes Døber.
Men han skulle vidne om lyset.
Selv er vi ikke lyset Julemorgen
Men i dag bliver også vi sat til at vidne om lyset.
Det sande lys, der er ved at komme til verden.
Det lys, der kom til verden i nat.
For nu er det Julemorgen.
Verden lyser ikke meget Julemorgen. Solen står lavt over
verden, og verden er stille.
Der skal ikke ske så meget julemorgen. Ikke ske så meget
menneskeskabt.
For verden skal erfare at den har modtaget i nat.

At lyset er kommet til verden i nat.
Verden skal være modtagelig Julemorgen.
For det har endnu en gang været julenat. Det har endnu en gang
været juleaften.
Vi fejrede i aftes julenat på forskud.
Det er troens julefejring.
Vi fejrer, fordi vi har hørt.
Vi kan vidne, fordi vi har set.
Den julefejring, der gik forud, udsprang af vidnesbyrdet om
lyset.
For vi har hørt det før. Vi har mødt det før.
Guds lys over lave marker.
Og nu hører vi Julemorgen her i Vester Aaby Kirke
evangelisten Johannes fortælle, at Ordet blev kød og tog bolig
iblandt os.
At det sande lys er kommet til verden.
Velkommen igen, Guds engle små.
Men vi fornemmer også stadig mørket uden for vores vinduer.
Vi må stadig byde mørket trods med vores vidnesbyrd.
Det er derfor vi har set frem til Julemorgen. Fordi vi har brug
for hjælp til at bryde vintermørket med andet end de lys, vi selv
kan tænde. Vi har brug for, at lyset kan skinne og opløse det
mørke, vi selv har skabt.
Mørket blandt mennesker.
Juledags evangelium er fyldt med det lys. Det sande lys. Lyset,
der skinner i mørket.
Paradoksalt nok bliver lyset tydeligere og tydeligere jo mere
mørkt det er.
Mørket kan ikke få bugt med lyset.
Mennesker kan slukke lyset i menneskers øjne.

Men vi kan ikke slukke **Guds** lys.

Mørket griber det ikke.

Og vi kan ikke be-gribe det.

Det kommer til os. Uafbrudt som solens lys kommer til os uafbrudt.

Men evangelisten Johannes fortæller os i dag, at lysets egne ikke tog imod det.

Det slukkedes for vore øjne. Det kan slukkes i vore sind.

Men det slukkede **ikke** hos Gud.

Derfor har vi altid lov til at åbne vore øjne igen.

Og se det sande lys komme til verden på Juledag.

Midt i den verden, der nok i dag synes så stille. Men som vi godt ved kan gurgle lige under overfladen.

Vi kan i vintermørket frygte for den grund, vi står på. Vi kan famle os frem i de korte dage.

Men vi kan **ikke** slukke lyset fra Gud.

Det kan vi holde os til.

Det er juleevangelium for os.

Til daglig tænder og slukker vi lyset uden at tænke videre over det. Vi går ikke ind i et mørkt rum uden først at tænde lyset.

Men det kan ske for mennesker, at vi slukker lyset i hinandens øjne, inden vi går videre ind i rummet.

Så har vi brug for lyset fra Gud.

Brug for, at han lyser sin velsignelse.

Brug for, at Ordet bliver kød og tager bolig iblandt os.

Så vi kan se Guds herlighed.

Også uden at blive blændet og paniklukke øjnene. Uden at gå videre i mørket med lukkede øjne for lyset og lukkede ører for Ordet.

Men også uden at lade os gribe af mørket.

Uden at falde over vore egne ord.

Det er Juleevangeliet. At vi får lov til at låne **Guds** ord. Blandt mennesker. Vidne om lyset fra Gud.

Det er Juleevangelium, at Ordet kom til os Julenat på ny.

Derfor er der stille julemorgen. Til trods for verdens larm. Til trods for alt det, vi ikke forstår i vores hverdag.

Fordi mørket ikke greb det.

Lyset skinner over os fra Guds verden. Ind i vores egen verden.

Den verden tager snart fart igen. Men nu med Guds lys oven over og iblandt.

For vi så Guds herlighed.

En herlighed som den enbårne har den fra Faderen. Fuld af nåde og sandhed.

Vi siger det til os selv og hinanden gang på gang. At Julenat blev Guds søn født ind i verden.

Men vi kan have svært ved at turde være i Guds lys. Vi har svært ved at gribe lyset, at forstå, at det virkelig skinner også for os. For vi vil så gerne.

Vi vil så gerne give i stedet for at tage imod. Vi vil så gerne bestemme, hvornår, der skal tændes og slukkes for lyset.

Selv bestemme over mørket.

Men det er det, vi ikke kan.

Derfor tør vi ikke altid tage imod. Vi vil gerne ligne hinandens lys og gerne undgå hinandens mørke. Vi vil så gerne skinne for hinanden og så gerne undgå at tage lyset fra hinanden.

Alligevel sidder vi gang på gang i mørket og dødens skygge.

Alligevel bliver det vinternat i december. Hvert år.

Men det er også i december at lyset begynder at vende tilbage til den natur, der lige nu hviler og dvæler.

Og det er Julenat Guds lys lader sig komme til verden.

Det er stort.

Det er underfuldt for vore øjne. Det er u-begribeligt.

Men det er det glædelige budskab til Juledag.

At Gud griber os, også når vi ikke selv kan begribe. Også **selv om** vi ikke selv kan begribe.

Han griber os, hvis vi snubler i vintermørket og falder. Verdens lys går i rette linjer og kaster skygger. Vi kender verdens lys på, at det ikke lyser hele mørket op, men kun der, hvor vi selv tænder eller åbner døren.

Guds lys kaster ikke skygger. Skaber ikke mørke hjørner med plads til mørke tanker. Underlægger sig ikke videnskabens lære om lyset.

Og lysets tøven.

Gud sagde den første morgen. Der blive lys. Vi har netop hørt ordene igen her julemorgen.

Ordene om ham, hvorved verden blev til.

Ordet, der **var** Gud.

Lysordet, der skabte, hvad det nævnte.

Og **ikke** tøvede.

Selv om det føles som om verden står stille julemorgen, så blev verden tværtimod i nat sat i fart.

Guds fart.

Guds nu.

Fuld af nåde og sandhed.

Vi er næsten tilbøjelige til at gribe om det lys med forsigtighed.

Vi er bange for, at vores forjagede verden vil puste lyset ud, hvis vi tager det med tilbage til den hverdag, der vender tilbage om få dage.

Men Guds lys er tværtimod parat til livets storme. Vi behøver ikke at værne om det.

Det kan vi alligevel ikke gøre. Vi kan i stedet vælge livets storme. I tryghed og tro.

Det er Julemorgens evangelium.

Vi så Guds herlighed, en herlighed som den Enbårne har den fra Faderen.

Fuld af nåde og sandhed.

Så vi i Jesu navn må kalde os selv og hinanden for verdens lys.

Glædelig Jul.

AMEN